

pogorzelska

JULITTA POGORZELSKA (1937–2006)

Julitta Pogorzelska urodziła się 30 lipca 1937 roku. Po uzyskaniu matury w 1955 roku rozpoczęła studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, które ukończyła w 1960 roku. W październiku 1960 roku rozpoczęła staż przemysłowy w Państwowych Zakładach Telekomunikacyjnych na stanowisku starszego konstruktora, a od 1 stycznia 1961 roku podjęła pracę na stanowisku asystenta w Zakładzie Konstrukcji Telekomunikacyjnych i Radiofonii Politechniki Warszawskiej, kierowanym przez profesora Antoniego Kilińskiego. Od stażu w PZT rozpoczął się jej związek z przemysłem, kontynuowany przez dziesięciolecia pracy w Politechnice Warszawskiej. Od 1 października 1968 roku powierzono Julittcie Pogorzelskiej obowiązki asystenta naukowo-technicznego w Katedrze Magnetyków i Dielektryków (opiekunem Katedry był profesor Antoni Kiliński). Zajmowała się tam niezawodnością podzespołów i urządzeń radiotechnicznych. Brała aktywny udział w działalności dydaktycznej Katedry prowadząc zajęcia w Laboratorium Materiałów i Podzespołów Elektronicznych i organizując unikatowe Laboratorium Wytrzymałości Dielektrycznej.

Mając otwarty przewód doktorski z dziedziny zjawisk starzeniowych w radioceramice Julitta Pogorzelska prowadziła również praktyki dyplomowe krajowe i zagraniczne, pracowała także społecznie w Radzie Oddziałowej Związku Nauczycielstwa Polskiego, pełniąc funkcję Sekretarza Rady Wydziału Elektroniki.

Prace badawcze z zakresu starzenia dielektryków kontynuowała w Katedrze Elektroniki Ciała Stałego, a następnie Instytucie Technologii Elektronowej (później Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki).

19 czerwca 1976 roku Julitta Pogorzelska obroniła na Politechnice Wrocławskiej pracę doktorską *Wytrzymałość dielektryczna jako kryterium starzenia ceramiki rutilowej* (promotorem był profesor Ludwik Badian).

Do końca lat dziewięćdziesiątych Zakład Materiałów i Technologii Elektronicznych na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej, w którym pracowała Julitta Pogorzelska, działał na pograniczu dydaktyki i przemysłu elektronicznego. Przemiany polityczno-gospodarcze i związany z nimi upadek tegoż przemysłu spowodowały zmianę profilu dydaktyki uprawianej przez Julittę Pogorzelską.

Od 1997 roku Julitta Pogorzelska prowadziła na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych wykłady z „Zarządzania produktywnością i jakością”. W ramach warsztatów

Słowa kluczowe

- ceramika radiowa
- degradacja ceramiki
- termistory

P

z tego przedmiotu nawiązała kontakty z zakładami przemysłowymi stosującymi nowoczesne metody zarządzania. Współpraca z młodzieżą zaowocowała powstaniem Koła Naukowego Przedsiębiorczości i Innowacyjności przy Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych, a Julitta Pogorzelska została opiekunem tego Koła. Mimo odejścia na emeryturę w 2002 roku utrzymywała kontakty z młodzieżą m.in. w prowadząc zajęcia w Wyższej Szkole Pedagogicznej.

Julitta Pogorzelska ma w swoim dorobku wiele artykułów naukowych i komunikatów, ostatnie z dziedziny badania ceramiki termistorowej (we współpracy z profesorem Bohdanem Butkiewiczem i magistrem inżynierem Józefem Maciakiem).

Julitta Pogorzelska w trakcie pracy w Politechnice Warszawskiej prowadziła intensywną działalność społeczną i związkową (przez wiele lat była prezesem RO ZNP). Za swoją działalność w różnych obszarach otrzymała wiele odznaczeń, m.in. Srebrny Krzyż Zasługi (1977), Złotą Odznakę Związku Nauczycielstwa Polskiego (1977), Srebrną Odznakę „Zasłużony dla Politechniki” (1979). Wielokrotnie otrzymywała nagrody Ministra i Rektora za sukcesy w dziedzinie badań degradacji ceramiki oraz w obszarze dydaktyki.

Przez blisko 25 lat wolny czas poświęcała uprawianiu szybownictwa (była rekordistką Polski w przelocie otwartym — wspólnie z Adelą Dankowską).

Zmarła 7 października 2006 roku.

